

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNAZI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Xavier Rubert de Ventós

Filòsof
Autor de 'De la identitat a la independència' i
'Nacionalismes'

“Tot serà bonic i feliç” (i III)

Com hem vist a propòsit del cas de Kosovo, som ara nosaltres –el perill que representem– allò que fonamenta l'acord dels grans partits espanyols i la seva opinió pública sobre la necessitat de transformar la llei electoral de manera que els partits nacionalistes ja no serveixin ni tan sols de torna en unes eleccions estatals. I que de moment ens mantingui condemnats al “vot útil”. Un vot, com ara hem vist, que per protegir-nos de la dreta madrilenya pot acabar abduït i instrumentat per la diguem-ne esquerra espanyola. He dit que aquest panorama té quelcom de bo. I voldria afegir encara que té quelcom de simptomàtic i d'esperançador.

ÉS BEN SABUT QUE QUAN un grup és poderós tendeix a defensar la veritat dels valors o principis en què es fonamenta. Per contra, quan el grup és minoritari té la propensió a defensar la llibertat i el pluralisme. Bona mostra d'això n'és la mateixa Església catòlica, que mentre va detenir el poder secular defensava la veritat revelada i es dedicava a la repressió o reeducació dels heretges que hi eren cecs. Ara, en canvi, quan no té ja aquella força, tot sovint apel·la a la llibertat (llibertat de consciència, de culte, del que sigui) que veu amenaçada pel secularisme dogmàtic i tendències dels poders terrenals que, segons Benet XVI, “atenen contra les autèntiques conquestes de la Il·lustració [...], com són la llibertat de la fe i del seu exercici”.

L'ESGLÉSIA, DONCS, DESCOBREIX el pluralisme quan ha de navegar a contracorrent o l'oreig li ve de cara. I aquesta mateixa regla de tres jo crec que és aplicable als fenòmens molt més banals de què aquí tracto. Per exemple? Per exemple al fet que hagi estat a Catalunya –a Catalunya precisament– on s'ha manifestat per primer cop aquest nacional-liberalisme o nacional-radicalisme espanyol que representa el partit Ciutadans - Partido de la Ciudadanía i del qual Rosa Díez vol fer una rèplica. El fet és que des de les Corts de Cadis el nacionalisme espanyol va anar escorant-se a la dreta i esgrimint no ja la llibertat sinó la tradició, el solar

“Sí, tot serà més bonic i feliç el dia que siguem independents i tinguem un bo i potent Partit dels Ciutadans com tenim un equip que es diu Espanyol”

DANIEL BOADA

patrio, la religió, la nostàlgia colonial i, més recentment, una immutuable Constitució o una mena de democràcia consociativa que es van treure de la màniga per deslegitimar qualsevol proposta d'autodeterminació per molt que compleixi els estrictes requisits de la Declaració de Quebec (resposta àmpliament majoritària a una pregunta clarament formulada). Crec lògic i saludable que sigui a Catalunya on ha sorgit un partit declaratament espanyolista i alhora d'inspiració –o si més no de llenguatge– més liberal que carcamal, més irònic que doctrinari, i que trenca amb aquell “nacionalisme metodològic” consistent a “entendre i incorporar tàcitament els confins territorials dels Estats com a contenidors naturals dels fenòmens socials” (Wimmer). El discurs d'Albert Rivera i Francesc de Carreras és en aquest sentit esperançador.

ISABEL-CLARA SIMÓ HO HA EXPLICAT amb un bon exemple. No cal pas alegrar-se i saltar d'alegria –ve a dir– per la crisi d'Unió Valenciana i del blaverisme en general. “Si han fet crisi és perquè han deixat de fer falta: l'espanyolisme orgànic i potent s'ha berenat tot el País Valencià, i ja no necessita ni histèries al carrer ni catastrofistes d'espardenya”. Però si la Unió Valenciana ja no fa falta, Ciutadans sí que pot fer-nos encara algun servei. “Ciutadans –conclou– sí que fa falta i això és una boníssima notícia. El dia que ens somriuin paternalment i ens diguin que Verdager era estupend, ja pots cordar-te”. Sí, “tot serà més bonic i feliç” el dia que siguem independents i tinguem un bo i potent Partit dels Ciutadans com tenim un equip que es diu Espanyol: un qualificatiu que només té sentit si s'aplica a un equip fora d'Espanya. Tot plegat voldrà dir que la independència de Catalunya ha deixat de ser una manera de somiar truites o de fer volar coloms i s'haurà fet una eficaç nomenclatura. El que és ideològic haurà esdevingut lògic, el que és sentimental serà ja banal; el nostre missatge s'haurà naturalitzat i convertit en paisatge. Un paisatge ara per ara virtual però en el qual espero que puguin passejar-se els meus fills petits.

EN DIRECTE

Sarkozy, tocat o enfonsat?

Joaquim Colominas

Professor de ciència política
URL

La segona volta de les eleccions municipals celebrada abans-d'ahir a França ha representat una recuperació dels posicionaments polítics pel Partit Socialista, que ha mantingut o guanyant les alcaldies de bona part de les grans ciutats franceses. ¿Aquest fet representarà un replantejament del sistema de partits respecte a les eleccions presidencials del mes de maig del 2007? ¿Serà l'inici d'un declivi irreversible de la UMP del president Nicolas Sarkozy i la recuperació del PS?

Naturalment, és massa aviat per saber-ho. Però cal destacar dos fets: el PS (més les petites formacions polítiques que són a la seva esquerra) ha obtingut el 49,5% dels vots, i una UMP en hores baixes, el 47,5%. Només dos punts de diferència. I la participació va ser del 65%, la més feble en unes eleccions locals al llarg de la Cinquena República...

Aquestes eleccions han servit per mobilitzar el vot anti-Sarkozy i han representat, certament, un vot de càstig per a un home que ha comès darrerament molts errors. Sarkozy està tocat. Però s'equivocarien els que pensen que està enfonsat. El que li cal a Sarkozy és, en primer lloc, prendre una mica de til·la, i encabat assumir un estil més auster, més institucional. Però, amb l'àmplia i còmoda majoria assolida a les urnes, i amb els quatre anys que té al davant, pot recuperar la credibilitat perduda. És més fàcil assolir aquests reptes que recuperar un mort com el PS, que a hores d'ara encara no té candidat, ni projecte clar, ni estratègia a seguir per als propers anys.

Només ens cal un bon pinzell...

Bernat Dedéu

Filòsof

Torno a casa. Accepto momentàniament el diagnòstic de la premsa; amb temença, espero veure un país que sembla desinflat, castrat entre picabaralles estalinistes de partit, indolent a

les mentides dels seus líders. El present periodístic no és il·lusori... però hi ha vida més enllà de la tinta. La dona que m'estima em porta, com un ca obedient, fins a Sant Fruitós del Bages; hi veiem el monestir de Sant Benet, impecablement restaurat per l'obra social de Caixa de Manresa. Passejo tranquil amb Elisa Carbó, mare del pintor Ramon Casas, i torno a flairar de nou el passat burgès cata-

là a les teles d'or en què Júlia Peraire va passar de ser una venedora de loteria més a convertir-se en una princesa del Modernisme, tot per obra i gràcia d'una pinzellada quasi deglutible. Hores després, al castell de Cardona, comprovo que el país segueix essent massa petit; em trobo l'Oriol Pérez i Treviño, director adjunt del Festival de Músiques de Torroella de Montgrí i un dels animals més doc-

tes del país pel que fa a matèria musical. Alguns diuen que l'art català està mort, però –mentre hi hagi l'Oriol, que pot entonar de memòria qualsevol cantata bachiana, porró en mà– mort ho estarà ta mare. Encara no hem traspassat, afirmo; tenim por de ser nosaltres i de ser-ho a nivell pràctic, que és una altra cosa. Un país que té poetes com Lluís Solà o Francesc Garriga, dramaturgs com Ricard Salvat o

Xavier Albertí, poetes com Josep Pedrals o Arnau Pons, medievalistes com Stefano Maria Cingolani, o filòsofs com el meu mestre Arnau Puig, no ha d'anar amb el cap baix fent-se perdonar. No sé si som una nació, una regió o un país. De fet, m'és ben igual. Així sí, mirin si arribem a tenir gràcia, que podem convertir –com feia en Casas– qualsevol mainadera en princesa. Només ens cal un bon pinzell...